

Til § 24

Bestemmelsen omhandler Telestyrelsens mulighed for at henvise sager til 1. instans-afgørelse i Telebrugernævnet, hvor særlige forhold af bevismæssig karakter nødvendiggør en mundtlig partsforklaring før der kan træffes afgørelse i sagen.

Der er tale om en indholdsmæssigt uændret videreførelse af den gældende § 14, stk. 4, i lov om forsyningspligt og visse forbrugerforhold inden for telesektoren, og bemærkningerne til denne bestemmelse er således fortsat vejledende for forståelsen af bestemmelsen.

Afsnit III

Nummerforhold

Afsnittet om nummerforhold indeholder regler for Telestyrelsens administration af nummerressourcerne i den samlede danske nummerplan og omfatter i den forbindelse nærmere regler for den overordnede disponering af nummerressourcerne via nummerplanen, rammer for, hvordan udbydere af telenet eller teletjenester kan anvende tildelte kortnumre og numre med særlige takseringsforhold (80- og 90-nummerserier), regler for oplysningsforpligtelser overfor slutbrugerne i forbindelse med det enkelte opkald, rammer for tildeling, eventuel inddragelse og omfordeling m.v. af numre, adresser eller nummerserier, regler om opkrævning af nummerafgifter, regler vedrørende udnyttelse af nummeroplysningsdata og slutbrugeres rettigheder i forbindelse hermed samt overordnede rammer for indførelse af frit operatørvalg og nummerportabilitet og slutbrugeres rettigheder i forbindelse hermed.

Der er m.h.t. størsteparten af de foreslåede regler tale om videreførelse af den gældende lov- og bekendtgørelsesregulering. På enkelte punkter foreslås dog en ændret regulering.

For det første er der, siden liberaliseringen af telemarkedet blev fuldt ud gennemført i 1996, sket en betydelig udvikling i det samlede udbud af produkter til slutbrugere, herunder også en betydelig spredning i, hvordan de enkelte udbydere af teletjenester vælger at opbygge deres takststruktur. Der er således for indværende eksempler på slutbrugerprodukter, der omfatter særligt billige opkald til et begrænset antal numre, særlig billig Internettrafik, differentierede priser for opkald til numre hos andre teleselskaber, differentierede priser for opkald fra mobiltelefoner afhængigt af, hvor man som slutbruger befinder sig m.v. Denne udvikling vil utvivlsomt fortsætte og forstærkes. Nogle af de nøglebegreber, der indgår i den gældende be-

kendtgørelsesregulering navnlig af nummerplanen, nemlig en udbyders »standardabonnement« og »standardtakster«, mister således i stigende grad mening og kan derfor ikke anvendes som led i reguleringen. Reguleringen kan således ikke fremover baseres på en forudsætning om, at enhver udbyder har et sæt »standardtakster« som betegnelse for et sæt priser, der er kendt af og anvendes overfor enhver slutbruger, der er kunde hos denne udbyder. Dette har betydning for, hvordan den samlede danske nummerplan i fremtiden udformes, jf. nedenfor.

Derudover indebærer den pågældende udvikling et styrket behov for fastsættelse af særlige regler med forbrugerbeskyttende sigte. Samtidig med, at begreberne »standardabonnement« og »standardtakster« forsvinder, er der behov for en styrket regulering, for så vidt angår de overordnede rammer for teleselskabernes taksering i forbindelse med opkald til visse, klart genkendelige nummerserier, som 80- og 90-nummerserierne (og en regulering, der samtidig sikrer, at de øvrige abonnentnumre ikke anvendes til overtakerede tjenester, hvor dele af betalingen for opkaldet videregives til en udbyder af informations- eller indholdstjenester). Det er således afgørende at sikre, at alle udbydere fortsat anvender samme taksering i relation til opkald til netop disse numre, uanset at deres takststruktur i øvrigt er forskellig.

Der er desuden, som noget nyt, behov for generelt at sikre hjemmel til at stille krav til udbydere af telenet eller teletjenester vedrørende deres oplysningsforpligtelser overfor slutbrugerne, for så vidt angår prisen for det enkelte opkald, netop fordi takststrukturen ikke længere blot kan forudsættes at være kendt og indarbejdet.

Der sker samtidig med lovforslaget en betydelig forskydning af kompetencen til at fastsætte nærmere regler vedrørende selve administrationen af nummerressourcerne, således at disse regler fremover fastsættes af Telestyrelsen, og forskningsministeren alene involveres i bekendtgørelsesreguleringen, hvor der er tale om regelfastsættelse med væsentligt telepolitisk indhold. Det vil styrke mulighederne for løbende at kunne tilpasse reguleringen i takt med, at der indvindes nye administrative erfaringer, og i takt med, at teknologien, markedet og konkurrencen udvikler sig.

Endelig er der lagt op til en betydelig administrativ forenkling af tilsynet med overholdelse af de særlige regler for 90-nummerserien.

Nummerområdet er kun delvist reguleret i direktiverne vedrørende telesektoren. Hvor der er tale om parallel EU-regulering, er dette anført i forbindelse med bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, li-